

Arrest

nr. 158 819 van 17 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BROELE, die loco advocaat M. DECRAMER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 maart 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 27 augustus 2015 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.03.2015 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van de Rijksdienst door Pensioenen dd. 24.03.2015 voor waaruit blijkt dat zij recht heeft op een maandelijks pensioenbedrag van €966,55. Dit bedrag bestaat uit €0,06 rustpensioen als werknemer, €0,19 pensionbonus (sic) en €966,30 'inkomensgarantie voor ouderen' of IGO. Echter, gezien dit IGO-bedrag wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, wordt het niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Daarnaast legt betrokkene zelf eveneens een loonfiche van zichzelf voor juli 2015. Er kan met dit document echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken (Conseil d'état, cass., arr. 230.955, 23 april 2015).

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In wat als een eerste middel kan aangemerkt worden betoogt de verzoekende partij als volgt:

“(…) a)- Schending van de bepalingen van art. 8 EVRM :

Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing genomen is in strijd met de bepalingen van art. 8 EVRM.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingbare vitale behoefte, en dat ze met name evenredig is aan het wettelijk doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen enkel wezenlijk contact meer met zijn land van herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven. Al zijn dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België. Verzoeker wijst erop dat zijn grootmoeder, met wie hij samenleeft, sinds geruime tijd de Belgische nationaliteit bezit. Zij beschikt over een vaststaand rustpensioen. Het spreekt voor zich dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst, niet meer kan rekenen op steun van zijn grootmoeder. Ook verzoeker zelf heeft ondertussen enkele tijdelijke tewerkstellingen gekend.

Indien verzoeker verplicht zou worden naar Georgië terug te keren, zal dit tót gevolg hebben dat hij gescheiden zal worden van zijn dichtste familielid, zijn grootmoeder.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen (Hof

Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314 noot S. Parmentier)"

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu refereert de verzoekende partij naar de band die zij heeft met haar grootmoeder, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een familie- of gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen (groot)ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- of gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn (groot)ouder, de afhankelijkheid van de (groot)ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen (groot)ouder en kind.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen enkele bijzondere band van afhankelijkheid met haar grootmoeder aannemelijk maakt. Zij beperkt zich ertoe te stellen dat zij inwoont bij haar grootmoeder, doch dit loutere feit op zich maakt niet dat er een bijzondere band van afhankelijkheid is tussen verzoekende partij en haar grootmoeder. Verzoekende partij stelt voorts wel financiële steun te genieten van haar grootmoeder, doch uit de bestreden beslissing is gebleken dat het inkomen van de grootmoeder niet in aanmerking kan genomen worden om verzoekende partij ten laste te nemen.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij nooit is gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden en het *in casu* aldus een eerste toegang betreft. Verzoekende partij toont geen hinderpalen aan die verhinderen dat zij haar gezins- of familieleven en haar privéleven verder zet in het land van herkomst. Zij beweert dat zij geen nauwe contacten meer heeft in het land van herkomst doch uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de ouders van verzoekende partij – waar zij tot haar komst naar België bij verbleven heeft – zich nog steeds in het land van herkomst bevinden. Daarnaast verhindert niets de verzoekende partij om met haar grootmoeder alsook met haar vrienden en kennissen in contact te blijven via moderne communicatiemiddelen zodat geenszins blijkt dat zij het contact zal verliezen met haar grootmoeder of haar vrienden en kennissen. Evenmin blijkt dat verzoekende partij haar grootmoeder niet zou kunnen bezoeken in België wanneer zij in bezit wordt gesteld van de daartoe noodzakelijke binnenkomstdocumenten noch blijkt dat haar vrienden en kennissen verzoekende partij

niet zouden kunnen bezoeken in het land van herkomst. Het loutere feit voorts dat verzoekende partij een uiterst korte periode in België tewerkgesteld is geweest, maakt voorts niet dat zij niet zou kunnen tewerkgesteld worden in het land van herkomst of dat dit haar verhindert terug te keren naar het land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt door de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In wat als een tweede middel kan aangemerkt worden betoogt de verzoekende partij als volgt:

"(...) b)- Schending van art. 40 ter en 42 par 1, lid 2 van de Wet van 15.12.1980 en de materiële motiveringsplicht:

Volgens de Vreemdelingenwet moet de gezinshereniger beschikken over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden.

De bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, par. 1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en dit ongeacht het aantal familieleden ten laste.

De Vreemdelingenwet specificeert niet of het moet gaan om netto- of bruto-inkomsten.

Het is de gezinshereniger zelf die over toereikende bestaansmiddelen moet beschikken en dus niet het familielid.

Feit is dat het familielid van verzoeker een vast pensioen heeft en derhalve voldoende bestaansmiddelen.

Tevens bepaalt artikel 42 par 1 lid 2 Vreemdelingenwet dat :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, par. 4 tweede lid en in artikel 40 ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

Het Grondwettelijk Hof stelt in het arrest nr 121/2013 van 26 september 2013, dienaangaande dat :

"8.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moet gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, par. 1,3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen enkel onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan de beoogde referentiebedrag. De bestreden bepaling heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42 par. 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden".

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij deze plicht is nagekomen aangezien zij niet in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van verzoeker bepaald heeft welke bestaansmiddelen hij nodig heeft om in zijn behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Doordat de verwerende partij de inkomsten uit pensioen van de grootmoeder van verzoeker niet volledig in overweging neemt bij de analyse van de voorwaarde inzake stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, rekening houdt met een mogelijke toekomstige situatie waarin hij werkloos zou zijn en bewijzen van zijn actieve zoektocht naar werk dient aan te brengen en geen analyse voert van de eigen behoeften van verzoeker en zijn grootmoeder, schendt de bestreden beslissing artikel 40 ter en artikel 42 lid 1, lid 2 Vreemdelingenwet, alsook de materiële motiveringsplicht".

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat art. 40ter Vreemdelingenwet vereist dat de Belgische onderdaan die vervoegd zal worden door een familielid, beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in art. 14 par. 13° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, en dat art. 40 bis Vreemdelingenwet deze vereiste niet stelt voor een burger van de Europese Unie die vervroegd zal worden door een familielid. Het betreft hier een

ongeoorloofde discriminatie, waarbij Belgische onderdanen anders behandeld worden dan (andere) burgers van de Europese Unie.

Een dergelijke discriminatie werd reeds veroordeeld door het Hof van Justitie in het arrest ZAMBRANO (arrest HvJ 8 maart 2011, C-34/09, R. ZAMBRANO) alsook in het arrest Shirley MCCARTHY (arrest HvJ 5 mei 2011, C-434/09, S. MCCARTHY).

Verzoeker vraagt dan ook dat aan het Grondwettelijk Hof volgende prejudiciële vraag zou gesteld worden : *"Schendt artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, samengelezen met art. 40 bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het van de Belgische onderdaan bij wie zich een familielid zal voegen, vereist dat deze Belgische onderdaan beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in art. 14, par. 13° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, terwijl dit niet vereist wordt van een burger van de Europese Unie bij wie zich een familielid zal voegen ?"*

2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.2.3. Verzoekende partij meent dat haar grootmoeder voldoende bestaansmiddelen heeft en wijst op het feit dat haar grootmoeder een vast pensioen heeft.

2.2.4. In de bestreden beslissing wordt evenwel rekening gehouden met dit pensioen waarbij wordt overwogen: *"Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een attest van de Rijksdienst door Pensioenen dd. 24.03.2015 voor waaruit blijkt dat zij recht heeft op een maandelijks pensioenbedrag van €966,55. Dit bedrag bestaat uit €0,06 rustpensioen als werknemer, €0,19 pensionbonus (sic) en €966,30 'inkomensgarantie voor ouderen' of IGO. Echter, gezien dit IGO-bedrag wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, wordt het niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.(..)"*

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen (..)"

De Raad stelt verder vast dat het begrip "aanvullend bijstandsstelsel" voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een generieke term is die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de

aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (<http://socialsecurity.fgov.be/docs/nl/publicaties/overzicht/2012/beknopt-overzicht-2012-l.pdf>, pagina 646 ;http://www.belgium.be/nl/familie/internationaal/buitenlanders/sociale_zekerheid/), (J. VAN LANGENDONCK, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787), dat anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet werkt op basis van individuele bijdragebetalingen maar uitsluitend door overheidsbijdrage worden gefinancierd. Ook de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden zijn door de overheid gefinancierd. In dit verband kan ook nog gewezen worden op de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (bijlage bij DOC 53 0443/018, p.222, Kamer, Stukken, 2010-2011) waarin kan gelezen worden, “Het begrip “*sociale bijstand*” moet volgens het Hof (arrest HvJ Chakroun C-578/08 van 4 maart 2010) beschouwd worden als een autonoom begrip van het recht van de Unie dat verwijst naar sociale bijstand van overheidswege die in de plaats komt van de ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten, wat in België correspondeert met:

1) de aanvullende bijstandsstelsels, die een minimaal niveau van bestaanszekerheid dienen te waarborgen en uitsluitend via algemene overheidsmiddelen worden gefinancierd, zijnde

o leefloon

o inkomensgarantie voor ouderen

o gewaarborgde gezinsbijslag

o tegemoetkomingen aan gehandicapten

2) financiële maatschappelijke dienstverlening.”

De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk noch strijdig met de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur of met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de staatssecretaris, de inkomensgarantie voor ouderen *in casu* niet weerhoudt als bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet (zie ook RvS 20 november 2012, nr. 9227 (c)).

Nu blijkt dat het pensioen van de grootmoeder van de verzoekende partij slechts 0.06 euro rustpensioen en 0.19 euro pensioenbonus bevat, naast 966 euro inkomensgarantie voor ouderen stelt de Raad dan ook vast dat van ‘*bestaansmiddelen*’ in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet dan ook geen sprake is.

2.2.5. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt voorts als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De Raad stelt echter vast dat, wanneer de vereiste bestaansmiddelen onbestaande zijn, zoals *in casu*, een behoefteanalyse zich niet opdringt (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij *in casu* een behoefteanalyse had moeten doen.

De Raad stelt tenslotte vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist, zodat zij blijven staan.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.2.6. Waar de verzoekende partij nog vraagt een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof wijst de Raad erop dat het antwoord op de vraag gesteld door verzoekende partij reeds werd gegeven door het Hof in zijn arrest van 26 september 2013, nr. 121/2013 onder punt B.52.3: *“Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.*

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat

het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

Het kan immers niet worden uitgesloten, enerzijds, dat de tenlasteneming van zijn familieleden de financiële situatie van die Belgische onderdaan zodanig verergert dat hij, na verloop van een bepaalde periode, van de sociale bijstand afhankelijk wordt om zijn eigen essentiële behoeften te verzekeren en, anderzijds, dat het recht op de eerbiediging van het gezinsleven, verankerd in artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, aan de overheden de verplichting oplegt om, zelfs in een dergelijke situatie, geen einde te maken aan het verblijf van zijn familieleden die in voorkomend geval sedert een bepaald aantal jaren legaal op het Belgische grondgebied verblijven.”

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER